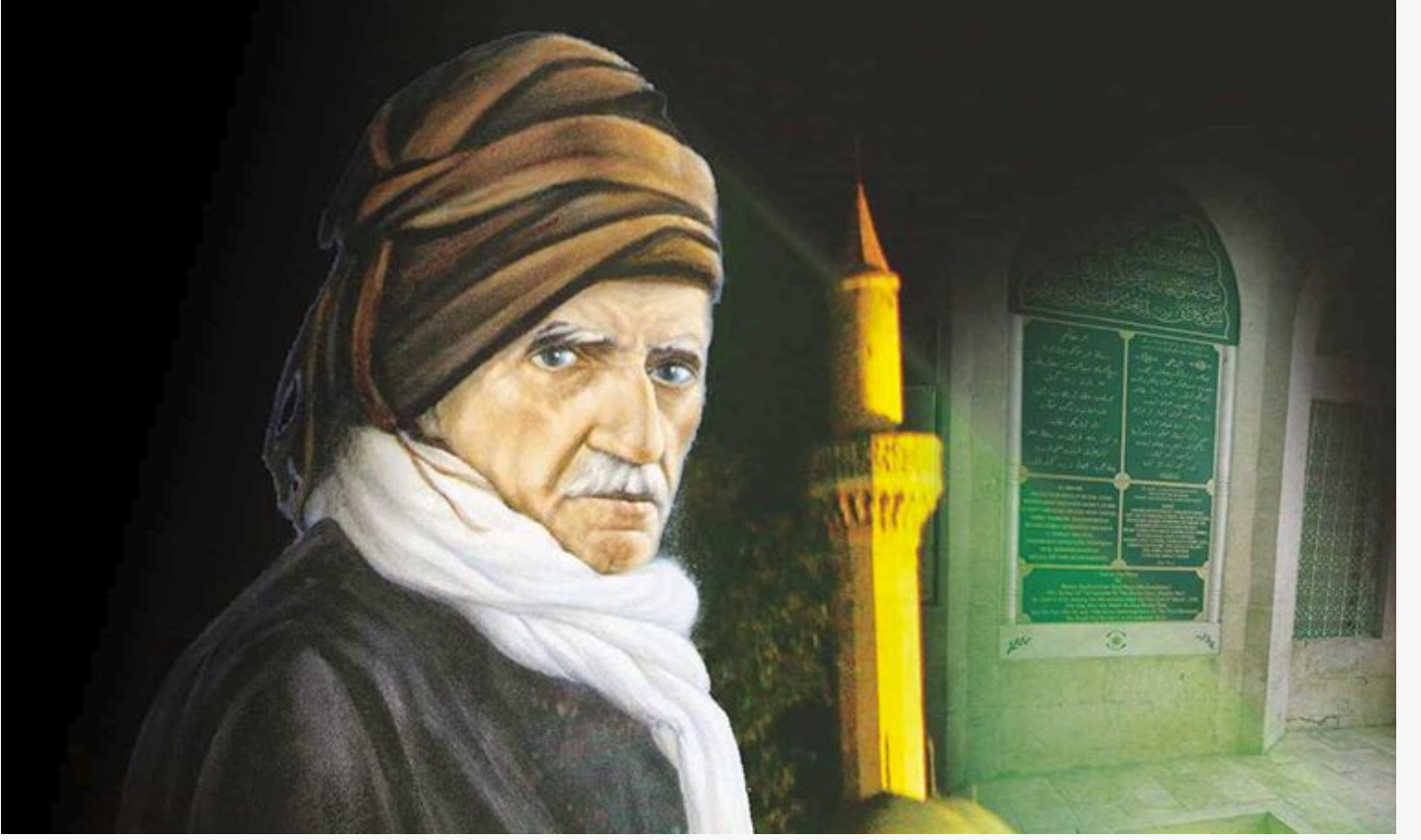

Risale-i Nur: Haşirdeki cismin mâhiyeti

“Her nefis ölümü tadacaktır.”

Bu İlâhî kanun hareket eden bütün mahlûkat için geçerli bir kanundur. Atomlardan tutun da bitki, hayvan ve insana kadar. Hatta yıldızlar ve galaksiler de bu kanun dairesi içindedir. Bütün kâinatın da sonunda ısı ölümüne uğrayacağı bu gün bilim tarafından kabul edilen en büyük bir gerçektir.

Hal böyle olunca bu dünyadaki hiçbir cisim de ebedî olma kabiliyetine sahip değildir. Çünkü sürekli olarak bir değişim hali mevcuttur. Yani bu gördüğümüz kâinattaki nesnelere tegayyür ve tebeddül kanununa tabidirler. Büyüme, gelişme, yaşlanma ve ölüm hadisesi belli bir ömür içinde bütün mahlûkatta cari olan bir kanun mahiyetindedir. Bu da bize bu hayat şartlarında ebediyetin olmayacağını gösterir.

Bu noktadan yola çıkarak ahiretteki hayat tarzının ve cisimlerin bu dünyadaki gibi olmayacağı sonucuna ulaşırız. Çünkü ahirette ebedî bir hayat söz konusudur. Ebedî bir hayatın şartlarının ise fani hayat şartlarından farklı olacağı aşikârdır. Evet, ahirette, dolayısıyla Cennet ve Cehennem gibi hayat mekânlarında bu dünyadakine benzer cisimler olacaktır. Ancak bu cisimlerin mahiyeti değişecektir. Dünyadakine benzer bir tegayyür ve tebeddül kanunu olmayacak, ebediyete uygun bir cisim olacaktır. Bu sebeple haşirde yaratılacak olan cismin de mâhiyeti yine ebediyete uygun bir cisim olacaktır. Bu cisim ise “hadîste acbü’z-zeneb tâbir edilen eczâ-i esâsiye ve zerrât-ı asliye” diye ifade edilen ahirete uygun bir cisimdir. Adeta Peygamberlerin (as) bu dünyadaki nurânî, lâtif, cesed-i necmi gibi olan ve yemeye, içmeye, havaya ve diğer beşeri levazımata ihtiyaç duymayan cisimleri gibi bir cisim olacaktır.

‘28. Söz’de bu meseleye şöyle dikkat çekilir:

“Suâl: Cisim, eğer hayatî olsa, eczâ-i bedenî dâim terki ve tahlildedir, inkırâza mahkûmdur, ebediyete mazhar olamaz. Ekl ve şürb, bekâ-i şahsî ve muâmele-i zevciye ise, bekâ-i nev’î içindir ki, şu âlemde birer esas olmuşlar. Âlem-i ebediyette ve âlem-i uhrevîde şunlara ihtiyaç yoktur. Neden Cennetin en büyük lezâizi sırasına geçmişler?”

Elcevap: Evvelâ, şu âlemde cism-i zihyatın inkırâza ve mevte mahkûmiyeti ise, vâridât ve masârifin muvâzenesizliğindedir. Çocukluktan sinn-i kemâle kadar vâridât çoktur, ondan sonra masârif ziyâdeleşir; muvâzene

kaybolur, o da ölür.

Âlem-i ebediyette ise zerrât-ı cisim sabit kalıp, terhib ve tahlile mâruz değil. Veyahut muvâzene sabit kalır; vâridât ile masârif muvâzenettedir, devr-i dâimî gibi, cism-i zîhayat, telezzüzât için, hayat-ı cismâniye tezgâhının işlettilmesiyle beraber ebedîleşir.” (Sözler, s. 460)

Haşırdeki cisimlerin mahiyeti ile ilgili de 32. Söz’de aşağıdaki mühim tanıma yer verilir:

“Nasıl ki bir taburun askerleri, istirahat için dağılsa, sonra bir boru ile çağrılrsa, kolay bir sûrette tabur bayrağı altında toplanmaları, yeniden bir tabur teşkil etmekten çok kolay ve çok rahattır; öyle de, bir bedende birbiriyle imtizâc ile ünsiyet ve münâsebet peydâ eden zerrât-ı esâsiye, Hazret-i İsrâfil Aleyhisselâmin Sûr’u ile Hâlık-ı Zülcelâlin emrine ‘Lebbeyk’ demeleri ve toplanmaları, aklen birinci icaddan daha kolay, daha mümkündür. Hem, bütün zerrelere toplanmaları, belki lâzım değil; nüveler ve tohumlar hükmünde olan ve hadîste acbü’z-zeneb tâbir edilen eczâ-i esâsiye ve zerrât-ı asliye, ikinci neş’e için kâfi bir esastır, temeldir. Sâni-i Hakîm, beden-i insanîyi onların üstünde binâ eder.” (Sözler, s. 484)

Mezkûr anekdotta geçen “acbü’z-zeneb tâbir edilen eczâ-i esâsiye ve zerrât-ı asliye,” tabirleri ise ahiretteki cisimlere ait olan tabirlerdir. Bu tabirler ebedî cisimlerimizin esas yapı taşlarıdır ve fani âlemden çok baki âleme bakan ve baki âlemin şartlarını ihtiva eden maddelerdir.

Demek ki ahiretteki cisimlerin şekli ve görüntüsü aynı kalmakla birlikte mahiyetlerinde mühim değişiklikler olacaktır.